

РЕШЕНИЕ

№ 2485

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 07.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **7400** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. А. П. от [населено място], [улица] срещу Решение № 408/21.07.2011 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване“ (СУСО), с което са потвърдени Разпореждания № О-21-999-79-00173893/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173895/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173896/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173897/13.06.2011 г. и № О-21-999-79-00173899/13.06.2011 г., с които е отказано отпускане на парични обезщетения по болнични листове № 4115900/27.12.2010 г., № 0901216/24.01.2011 г., № 0901277/22.02.2011 г., № 0901366/24.03.2011 г. и № 0901445/23.04.2011 г. за времето от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г.

В жалбата се твърди, че временната неработоспособност е възникнала след като жалбоподателят е встъпил в длъжност и е започнал трудова дейност като сътрудник по охраната II степен в Областно звено „Охрана-В.” към Главна дирекция „Охрана” при Министерство на правосъдието и изискванията на § 1, т. 3 от ДР на КСО са спазени. Следователно отказът за отпускане на парични обезщетения по конкретно посочени болнични листове е постановен в противоречие с материалния закон. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърдените с него разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. П.. Адв. П. поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Процесуалният представител на ответника оспорва жалбата като неоснователна и моли

същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за оспорване на административните актове по административен ред, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е бил незаконно уволнен от длъжността сътрудник по охраната II степен в Областно звено „Охрана-Б.” към Главна дирекция „Охрана” при Министерство на правосъдието. В изпълнение на влязло в сила Решение № 118 от 03.12.2009 г. по адм. дело № 3441/2009 г. по описа на АССГ е издадена Заповед № ЧР-125 от 21.12.2010 г. на главния директор на Главна дирекция „Охрана”, с която жалбоподателят е назначен на длъжността сътрудник по охраната II степен в Областно звено „Охрана-В.” към Главна дирекция „Охрана” при Министерство на правосъдието. От представения акт за встъпване в длъжност се установява, че жалбоподателят е встъпил в длъжност на 21.12.2010 г. в 08.00 часа. От справка изх. № 131 от 06.12.2011 г., издадена от управителя на Болница В. [населено място], се установява, че на същата дата, на която е встъпил в длъжност, а именно на 21.12.2011 г. жалбоподателят е бил хоспитализиран в Болница В. [населено място] и му е извършена планова операция по екстракция на супрасиндесмален винт. Оперативната интервенция е била на 21.12.2011 г. в интервала 14.00-14.25 ч. Жалбоподателят е бил във временна неработоспособност поради общо заболяване от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г. За изплащане на парично обезщетение за периода на временната неработоспособност чрез ГД „Охрана” е представил болнични листове № 4115900/27.12.2010 г., № 0901216/24.01.2011 г., № 0901277/22.02.2011 г., № 0901366/24.03.2011 г. и № 0901445/23.04.2011 г. за времето от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г.

От удостоверение рег. № 3147 от 26.05.2011 г., издадено от ГД „Охрана” се установява, че жалбоподателят е сдал длъжността на 25.05.2011 г.

С Разпореждания № О-21-999-79-00173893/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173895/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173896/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173897/13.06.2011 г. и № О-21-999-79-00173899/13.06.2011 г. са постановени откази за отпускане на парични обезщетения по болнични листове № 4115900/27.12.2010 г., № 0901216/24.01.2011 г., № 0901277/22.02.2011 г., № 0901366/24.03.2011 г. и № 0901445/23.04.2011 г. за времето от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г. Посочените разпореждания са обжалвани в законоустановения срок пред главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”. Горестоящият административен орган е приел, че след като лицето няма нито един отработен ден на новата длъжност, то същото няма качеството осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. По изложените съображения е потвърдил изцяло оспорените пред него разпореждания.

При извършената проверка на законосъобразността на административния акт на изложените в жалбата основания и съобразно очертаните в чл. 168, ал. 1 от АПК предели на съдебната проверка, съдът установи наличие на отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК – административният акт е издаден при противоречие с материалноправните разпоредби.

За процесния период при определяне на понятието „осигурено лице” е приложима

разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО в редакцията ѝ - изм. - ДВ, бр. 99 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г. Съгласно даденото в посочената разпоредба легално определение „осигурено лице” е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, а според изречение второ, осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5.

Съгласно старата редакция на разпоредбата изречение второ, лицето се смята за осигурено и през периодите на чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. При действието на старата редакция е формирана константна съдебна практика, че за да възникне право на платен отпуск за временна неработоспособност, не е необходимо лицето да е започнало да осъществява трудова дейност. Според фикцията, създадена с § 1, ал. 1, т. 3, изр. 2-ро ДР на КСО, лицата във временна неработоспособност поради общо заболяване се считат за осигурени лица. В резултат на тази законова фикция не е необходимо отработването дори на един ден при прекратяване на трудово (респ. служебно) правоотношение и последващо ново назначаване. Щом като по силата на тази фикция лицето се смята за осигурено по време на отпуск поради временна неработоспособност и щом като има необходимия осигурителен стаж по чл. 40, ал. 1 КСО, то несъмнено има право на парично обезщетение за временна неработоспособност. Кодексът никъде не поставя да е започнало реално изпълнение на задълженията по трудовото (респ. служебно) правоотношение, за да възникне правото на платен отпуск за временна работоспособност.

За разлика от старата редакция на § 1, ал. 1, т. 3, изр. 2-ро ДР на КСО, съгласно сега действащата, която е и приложимата за процесните периоди, осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Т. е. в новата редакция е отпаднала фикцията, че лицето се смята за осигурено и през периодите на чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Изрично е поставено условие, че за да продължи осигуряването през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5, лицето следва да е започнало трудова дейност съгласно чл. 10. Чл. 10 от КСО от своя страна предвижда, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

В случая спорен е въпросът дали жалбоподателят е започнал трудова дейност по смисъла на чл. 10 от КСО. При изясняване на този въпрос следва да бъде извършен преглед на нормативната уредба в контекста на възникване на трудовите правоотношения и служебните правоотношения.

Съгласно чл. 63, ал. 4 от Кодекса на труда (КТ), изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), постъпването на служба става в 10-дневен срок от датата на издаването на акта за назначаване, което се удостоверява писмено. Служебното правоотношение възниква от деня на встъпване в длъжност.

Съгласно чл. 167, ал. 1 от ППЗМВР, изпълнението на служебните задължения на държавните служители започва с встъпването им в длъжност, което се удостоверява с акт за встъпване в длъжност.

При сравнителен анализ на цитираните разпоредби се установява, че законодателят е

предвидил идентичен начин за удостоверяване на постъпването на работа, съответно встъпването в длъжност, и това е писмената форма. В случая по отношение на жалбоподателя е приложима разпоредбата на чл. 167, ал. 1 от ППЗМВР, тъй като по силата на чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт ЗМВР е приложимият закон за регулиране на служебните правоотношения на държавните служители в Главна дирекция „Охрана” при Министерството на правосъдието. Както стана ясно, регламентираната в ППЗМВР писмена форма за удостоверяване на встъпването в длъжност не прави изключение в сравнение с регламентацията по КТ и ЗДСл. По делото е представен акт за встъпване на жалбоподателя в длъжност, чиято истинност не е оспорена от ответника по съответния ред. Съдът кредитира това писмено доказателство и въз основа на него и съобразно чл. 167, ал. 1 от ППЗМВР приема, че представеният по делото акт за встъпване в длъжност удостоверява по надлежен начин, че жалбоподателят е започнал изпълнението на служебните си задължения. Следователно е изпълнено изискването на § 1, ал. 1, т. 3, изр. 2-ро ДР на КСО лицето да е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 от КСО и е налице основание за отпускане на парични обезщетения по болнични листове № 4115900/27.12.2010 г., № 0901216/24.01.2011 г., № 0901277/22.02.2011 г., № 0901366/24.03.2011 г. и № 0901445/23.04.2011 г. за времето от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г.

Оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни на основание чл. 146, т. 4 от АПК и следва да бъдат отменени. Преписката следва да се върне на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите за решаване на въпроса по същество със задължителни указания да бъде разпоредено отпускане на парично обезщетение по представените болнични листове.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО, Административен съд София-град, I отд., 17-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 408/21.07.2011 г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” и потвърдените с него Разпореждания № О-21-999-79-00173893/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173895/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173896/13.06.2011 г., № О-21-999-79-00173897/13.06.2011 г. и № О-21-999-79-00173899/13.06.2011 г., с които е отказано отпускане на парични обезщетения по болнични листове № 4115900/27.12.2010 г., № 0901216/24.01.2011 г., № 0901277/22.02.2011 г., № 0901366/24.03.2011 г. и № 0901445/23.04.2011 г. за времето от 21.12.2010 г. до 23.05.2011 г.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите за решаване на въпроса по същество съобразно дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: